

BOLYGATÓ

A Bolyai János Gimnázium diáklapja

Filmajánló

A BAKANCSLISTA (The Bucket List) 2007

"Az ókori egyiptomiak hite szerint állítólag két kérdésre adott válaszuk alapján ítéltetnek meg a holtak a túlvilág kapujában: találtak-e örömet az életükben, illetve szereztek-e örömet másoknak? Több kérdés nincs, minden egyéb evilági siker vagy sikertelenség lényegtelen."

Mi az a bakancslista? Azon dolgok sora, amit meg akarunk tenni az életben, mielőtt feldobjuk a bakancsot.

Carter Chambers (Morgan Freeman) újból kiújuló rákja miatt kezdi el megírni a listát. Ki-be járkál a kórházból évek óta, míg egyszer benntartózkodása alatt szobatársat kap a milliárdos Edward Cole (Jack Nicholson) személyében. Két teljesen ellentétes személyiségű ember talál egymásra: egy nagyon művelt, szerény körülmények között élő csendes nagypapa, és egy milliárdos, korát letagadó playboy. Mindketten tudják, nincs sok idejük hátra. Edward néhány hónapot kap, Carter talán egy évet. Mit tegyenek? A bakancslistát közösen egészítik ki, és elindulnak együtt világot látni. Látnak fenségeset, ülnek versenyautóban, tetoválnak, antilopra vadásznak... azonban tudják, hogy életük hamarosan véget ér, Carternek haza kellene mennie a családjához, és Edwardnak is meg kellene keresnie a sajátját. Mert van neki, ha ő tagadja is. Így hazaindulnak, a lista pedig befejezetlen marad, még nevetniük kell egyet, ameddig a könnyük is kicsordul, és meg kell mászniuk a Mont Everestet... Akkor hogyan tovább?

VIHARSZIGET (Shutter Island) 2010

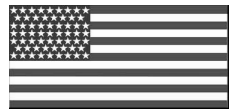
A világtól elzárva, egy apró szigeten levő elmegyógyintézetben őrzik az Egyesült Államok legveszedelmesebb bűnözőit. Amikor az ötvenes években megmagyarázhatatlan módon megszökik egy gyilkosságért elítélt nő, az igazgató kénytelen segítséget kérni a rendőrségtől. Teddy Daniels (Leonardo DiCaprio) és Chuck Aule (Mark Ruffalo) érkezik a szigetre, és nyomozásba kezdenek. Átkutatják a nő szobáját, kihallgatják a betegeket, végzik a dolgukat. Azonban a rejtélyes szigeten több furcsaság van, mint gondolták. Agyműtétek, és zombi elmebetegek, titokzatos főpszichiáter, ráadásul Teddy is lassan rémeket lát, újra és újra felidézni felesége gyilkosát. Lassan már beleőrül a nyomozásba. Vagy már bele is őrült? Mi a 4-es szám törvénye? Ki a 67. beteg?

ISMERETLEN FÉRFI (Unknown) 2011

Dr. Martin Harris (Liam Neeson) súlyos autóbalesetet szenved Berlinben, ahová azért érkezett feleségével, mert egy konferencián fog részt venni. A kómából magához térve, meglepődve tapasztalja, hogy felesége nemcsak nem ismeri meg, hanem egy teljesen más férfi a férje. A hatóságok örültnek nézik, Harris pedig kénytelen maga kezébe venni a nyomozást. Az egyetlen dolog, amint elindulhat a taxi, amellyel balesetet szenvedett. A sofőr, Gina (Diane Kruger) segít neki kideríteni az igazságot, ami nagy meglepetéseket tartogat Harris számára. Semmi sem az, aminek látszik, mindenki hazudik és egy terrorista akció van kényszerlétben...

Gyebnár Katalin

“AMERIKÁBÓL JÖTTEM”

Interjú Szepesi Evelyn 10.D osztályos tanulóval

Milyen alapvető különbségeket vettél észre a magyar és az amerikai oktatási rendszer között?

Először is a Magyarországon úgymond "adott" az órarend, azonban az amerikai oktatási rendszerben az kötelező tárgyakon (például matek, angol, történelem; az adott évfolyamtól függően biológia, kémia stb.) kívül saját érdeklődés, illetve jövőbeli tervek szerint lehet megfelelő tantárgyakat választani: van fotózás és tervezés, pszichológia, joga, különböző sportágak (akár súlyemelés is), főzés, művészet, valamint nyelvek (francia, és spanyol). Minden évben három kötelező és négy választott tantárgynak kell szerepelnie az órarendben, ami mindennap ugyanaz. Az órák között öt perces szünetek vannak, ami nekem arra is alig volt elég hogy át-sétáljak egyik épületből a másikba, akkora volt a tömeg. Mivel egy ilyen iskolában körülbelül háromezer diák tanul, ezért nagyon odafigyelnek a rendre: komoly szabályok vannak öltözködése, viselkedésre vonatkozóan.

Milyen volt a légkör általában a suliban? Milyen a diák-diák és a diák-tanár kapcsolat?

A légkör attól függ, hogy milyen emberekkel barátkozik egy diák. Én, akármennyire is hihetetlen, imádtam iskolába járni. Mindig mindenki kedves, nyitott és türelmes. A diákok közötti kapcsolat általában jó, viszont mivel minden órán másik társaság fogadja az embert, nehéz igazán jóban lenni egy emberrel. A tanárok és a diákok között nincs személyes viszony, a diák tisztelettel beszél a tanárral és a kölcsönös magázás a megszokott.

Mennyi szabadidőd volt a sul mellett, mennyire voltatok leterheltek?

Az iskolában megtanítottak mindent, otthon csak átnézni kellett, ami körülbelül egy-két órát vett igénybe, így aztán temérdek szabadidőm volt. A tanárok célja az, hogy a gyerekek az iskolában tanultakat alkalmazzák az életben, ennek érdekében gyakorlással és rengeteg ismétléssel tanultunk, szinte minden órán voltak órai munkák, kísérletek, dolgozatok, csoportmunkák vagy kutatómunkák (ezekért krediteket kaptunk, egyfajta jegyet, aminek az év végén és az egyetemre való bejutáskor van jelentősége).

Hogyan kérték titeket számon?

Majdnem minden tantárgynak négy nehézségi szintje van: általános, Honours, ami már egy kicsit nehezebb, AICE, ami a Cambridge program külön órája és nemzetközileg elismerik az érte kapott krediteket, a legnehezebb pedig az AP, ami lényegében egy egyetemi szintű óra, és el is fogadják az egyetemi képzés részeként. Értelemszerűen minél nehezebb egy óra, annál több kredit jár érte.

/Fodor Zsuzsa/

A síelés szerelmese

„Semmi sem aczélosítja jobban az izmokat, semmi sem teszi hajlékonyabbá, ruganyosabbá a testet, semmi sem képesíthet nagyobb ügyességre, körültekintésre, semmi sem szilárdíthatja inkább akaratumkat és semmi sem teheti frissebbé lelkületünket a lábszánkózásnál(síelésnél)”

Így nyilatkozott Fridtjof Nansen, a síelés ösatyja az 1890-ben megjelent „Sítalpakon Grönlandon át” című könyvében. S megteremté a világ egyik legjobb sportját. Aki kipróbálta már, biztosan tudja, hogy mire gondol a mi Fridtjofunk (amúgy ejtsd: Frigyjof). Úgy gondolom, ha már egyszer megtanultad, mi a dörgés, és már egy kis komfortérzettel csúszol le a piros pályán, (mert a feketén a bűdös életben nem lesz ilyen) akkor bizonyára már a szerelmesévé váltál. Hogy miért?

Kezdjük ott, hogy a táj. Ha szerencséd van, és nem a mátraszentistváni műjéggásapályán töltöd a sí hétvégét, akkor olyan helyeken is járhatsz, mint mondjuk a szlovák (ómagyar!) Magas-Tátra vagy éppen az alpesi hegységek. A világ tetején állva, a felhők felett vagy a felhőkben, olyan természetközeli élményekben lesz része az embernek, amelyet az alföldi puszták, de még a mátrai hegyecskek sem nyújtanak. 2000 méter körül már bőven eltűnnek a törpefenyők és csak a hóval borított, égbenyúló, hatalmas sziklák vannak, meg persze a napsütés. Az egyik éjszaka viharcsend volt, ezért a telihold tökéletesen meg tudta világítani a hegycsúcokat, ehhez társult még a tiszta, csillagos égbolt is. Mondanom sem kell, szinte az egész éjszakát az ablakban töltöttem, ezen a gyönyörűségen csodálkozva. Viszont a magasság némi hátrányt is jelent, ilyen például a ritka levegő. Mikor a hotelban felgyalogoltam a harmadikra, többször is úgy döntöttem, hogy én most itt a folyosó közepén ledőlök a földre megpihenni. Valamint egy jó tanács. Golyós dezodort sose vigyetek a magasba, mert az alacsony légnyomás miatt kiugrik a golyófej, és mondjuk homlokodon lő benneteket. Csak mondom, előfordulhat... J

A következő pontunk maga a mozgás. Lehetsz snowboardos vagy síelő, három csúszás a pályán és az összes gondod elillan. Persze azért fárasztó is tud lenni, de ezt én inkább úgy mondanám, hogy kellemesen fárasztó. Hiszen a megterhelő csúszkálások után igénybe veheted a wellness szolgáltatásokat is. Tudjátok, mire gondolok. A hideg hóesés után bemenni a házba, venni egy forró fürdőt, esetleg szaunát, és forralt bort kortyolgatni. Be is fejezném, mert mostanra már biztosan megutáltatok.

Végezetül csak annyit mondanék, ha esetleg testi, lelki megtisztulásra vágnátok, nem kell ide El Camino vagy egy hónap a buddhista szerzetesekkel a Himalájában, egyszerűen menjetek el síelni.

Deli Pál Dömötör 9.D

Slam Poetry

Biztos sokak számára ismert műfaj a slam poetry, azonban mégis nagy számban akadnak olyanok is, akiket elkerült eddig. Napjainkban egyre divatosabbá válik maga a műfaj és egyre ismertebbek előadók is.

„I want to hear a poem”- „Olyan verset akarok hallani, amiben eszmék és hasonlatok olyan csókolták egymást szájon, hogy a metaforák féltékenyüléssé lesznek nyomban”- /Steve Colman/

Nagyon nehéz pontos meghatározást adni a slam fogalmáról, hogy mi is ez az egész. Éppen ezért én sem bonyolodnék ilyen merész vállalkozásba, mindenki ízeltesse és fedezze fel önmaga ezt a –véleményem szerint – új kulturális kincset. Ehhez szeretnék egy kis segítséget kínálni, főként a Szépirodalmi Figyelő 2012-es tematikus száma alapján.

„A slam poetry eredetileg a klasszikus versfelolvasás és a zenés spoken word (zenére előadott vers) mellett a tágabban értelmezett performance poetry (előadott költészeti formák) része. A szó szoros értelmében vett története az 1980-as évekbe nyúlik vissza, Amerikába, azon belül pedig Chicagóba.”

Závada Péter, slammer, költő

„A slamnek hatalmas önfejlesztő és közösségteremtő ereje van. Önkontrollra tanít, amellyel, hogy szabadsága van, kritikát gyakorolhat és elismerést is nyújthat egyben. A slamban a paradoxonok szépen megférnek egymás mellett. Mint ahogy a szép és csúnya szavak is. Olyan mélységekbe vagy magasságokba visz, ahol hirtelen mindenki egészségesé válik, ha csak egy pillanatra is.” Stráhl Katalin

„Az első szó, ami eszembe jut róla, az a szabadság. Hogy azt mondasz, amit akarsz. Amikor slamet írsz, az időkorláton kívül más szabály nem köt. Semmilyen elvárásnak nem kell megfelelni. Nem kell iszonyú eredetinek, meg szellemesnek, meg okosnak lenni, csak pont annyira, amennyire éppen jön. Én egy olyan közegből jövök (családilag), ahol mindenki ír, és mindenki iszonyú sokat szöszöl a szövegen. A slam

a nemszöszöléses szövegalkotás öröme. Persze tudod, hogy mivel egy népes közönség előtt elő kell majd adnod, nem írhatod olyat, amit szégyellnél egy színpadon elmondani, de ennyi. Nem kötelező nagy témákhoz nyúlni, én például csak arról írok, ami épp foglalkoztat. Olyanokról, hogy épp tizenhét éves vagyok, vagy hogy egy fiú mást választott helyettem, vagy hogy képtelenek vagyunk megérteni, mit mond a másik. Vannak népszerűbb slam-témák, nyilván a politika, a város, az életérzés, a slam maga, de semmi nem kötelező.” Kemény Zsófia, slammer

Ez csak néhány vélemény, gondolat a slammról, a slamelésről. Nem feltétlenül tudjátok, hogy Kecskeméten is kezd egyre nagyobb hagyománya, közönsége kialakulni a slamelésnek. A Kecskeméti Ifjúsági Otthonban rendszeresen tartanak összejöveteleket, ahol nagyon szívesen látnak minden érdeklődőt a Hírös Slam Poetry versenyen. A 7. találkozó győztese Zsigri Zsuzsa volt a 11.B osztályból. Kecskés Fanni

„Régóta írok már, de a publikálástól mindig féltem, az előadástól meg végképp. Talán a VI. irodalmi kávéház törte meg a jeget amikor rábeszéltek, álljak ki az akkor még kisebb tömeg elé. A rendezvény végére amikor rögtönözni kellett pár vers sort, amolyan spontán slam poetry féle volt, már örömmel álltam ki újra a mikrofonhoz. Kíváncsi voltam milyenek az előadások és hogy menne nekem a szerep, ezért fogtam pár alulcenzúrált gondolatot és jelentkeztem a Hírös Slamre. Itt mégis visszatért a félelem, de csak a felolvasás közepéig tartott, és csak a rutin fogja majd legyőzni. Szerencsére mindenkinek tetszett a kezdeményezés, hogy éllesszük fel a műfajt, terjesszük az ígét és csalogassuk az embereket az igaz szó és a kultúra nevében és egyre több helyet kapnak az események a programfüzetben.” Zsigri Zsuzsa

És a nyertes vers:

„(...)tudom mindenkinek volt már ilyen útkeresős korszaka és kabátjának volt már egyszer olcsó cigi és borszaga de csak a sok liba áll be a libasorba, ez nem hiba, csak egy hasadt tudat egyik felével megesett véletlen eutanázia nembaj, kibírom, nem úgy mint a mártír pi**k akik keresztnek használják a fészbukot max ha nagyon kivagyok egy nevérgivápot a csuklómra tetováltatok és így túléltem, hogy az imidzsem az útszélén és a szélsőségesen romlott értékeket is elviszi a szél, pedig széles volt a skála, csak a sok szélhámos páva gondolt egyet és hesteg szveg lett (...) persze hogy rossz a társadalom és az ambivalens vérmérséklet ha nagy pofával leplezik a szánalmat és a féltékenységet és úgy segítesz magadon, hogy gyökbeoltod a társadat és szurogatod emberekbe a verbális nyársakat ne is lássalak! mi lett belőled is? megveded a józaneszed akkor is ha erőltetik? sajnállak, sajnálni foglak, mindig is sajnáltalak, hihetetlen, de talán jobban ahogy te sajnálsz magad csak majd legyen egy templomod ahol nem kell behazudnod, hogy jó amit csinálsz vagy hogy tényleg vannak végletek, ott ne Isten legyen, hanem maga a templom és gyónd meg az élethazug életed hát ilyen ez a papszakma, kicsit relatív és kemény de a nősségen kívüli nőtlenség azért most is erény Jó, nekem sincsen glóriám, nem is lesz már talán, de itt vagyok én, meg az a többszázezer hibám és elindultam a lelki sérülteknek és érzelmileg korlátozottaknak rendezett paralimpián.”

Multitasking

Multitasking

Vélhetőleg mindenkinek ismerős a helyzet, amikor otthon egyszerre 2-3 gép is zakatol, megy a tv, fut az internet és közben a telefon lógunk. Ez a multitasking.

Ma-napság annyira rohanunk, hogy utolérjük a világot, vagy éppen magunkat, hogy minél rövidebb idő alatt akarunk minél több információt szerezni, azonban ezzel a megosztott figyelemmel, amit multitaskingolás közben szentelünk a dolgoknak, egyet lépünk előre s kettőt hátra, holott a cél a gyors haladás lenne. Napjainkban az okos telefon szinte szeresült, elképzelhetetlen, hogy ne használjuk 0-24 órában, folyamatos kapcsolatban vagyunk az ismerőseinkkel, a televízió is újabb és újabb impulzusokat küld, nem beszélve a számítógépről. Mi mindezeket párhuzamosan használjuk, és csodálkozunk, hogy kimerültek, szétszórtak vagyunk a nap végére.

Ennek az online-szétszórtágnak két oka van. Egyrészt a feszített tempó, amiben legtöb-

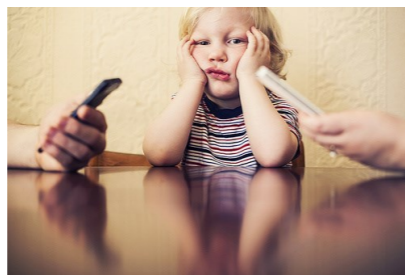
ben élünk. Mindent időre kell elvégeznünk, rengeteg feladat vár ránk, másrészt pedig a mára már sokunknál kialakult online függőség. Félünk attól, hogy ha nem vagyunk internet közelben, lemaradunk valamiről, mindig mindent rögtön tudni akarunk, az élményeink lefutási és megélési ideje egyre csak csökken, hisz mindent azonnal megosztunk az ismerőseinkkel, nem hagyunk időt magunknak a feldolgozásra.

Természetesen lehetetlen kérés az ebben a világban, hogy zárjuk ki magunkat az online létből, azonban tudatosan nagyon is javíthatunk a helyzeten.

Meg kell engedünk magunknak az offline-ság luxusát, ha kikapcsoljuk a kutyüket azzal magunkat is kikapcsolhatjuk, és nyugodt tempóban, rendszerezve a feladatainkat az addigi energia befektetés töredékével hajthatjuk végre azokat.

Mert az élet az, ami addig történik, amíg mi az okos telefonjainkat nyomkodjuk.

Glózik Luca

Menő olvasni vagy sem?

Menő olvasni vagy sem?

Iskolánk második alkalommal vett részt a Külföldi Oktatásügyi Központi Hivatala (ZfA) által a magyarországi DSD középiskolák számára szervezett „Lesefüchse” című irodalmi műelemző vitaversenyen.

A versenyre jelentkezett 10. d osztályos tanulónk négy német nyelvű, aktuális témájú ifjúsági irodalmi könyvet olvastak el és ezekhez kapcsolódó feladatokat oldottak meg az iskolai fordulón.

A legjobb eredményt elért tanulónk, Mangold Henrik képviselte iskolánkat január 29-én Budapesten, a regionális versenyen. A négy fős csoportokba szervezett beszélgetések során a legjobb teljesítményt nyújtott négy tanuló kerülhetett a döntőbe. Henrik nem csak a döntőbe került, hanem meg is nyerte a versenyt. Jutalmul négyhetes tanulmányi kirándulást nyert Németországba és ő képviseli Magyarországot szeptemberben a nemzetközi „Lesefüchse” verseny döntőjében, Berlinben.

A könyvolvasás a mi kultúránkban egyre jobban veszít a jelentőségéből. Ennek oka, azt mondják, az internet hódítása az élet minden területén. Szinte minden gyerek már csak az interneten olvas. A „régimódi” kötött könyv helyére új elektronikus könyvek lépnek. De még azok sem tudnak lépést tartani az internettel.

Ezeket a folyamatokat figyelve azt hinné, arra a következtetésre juthat az ember, hogy olvasni már nem menő. De nem is kell annak lennie. A menő dolgok általában gyorsan unalmassá válnak. Viszont az olvasás, mint olyan soha nem válik unalmassá.

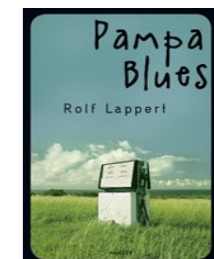
Az olvasás és főleg a könyvolvasás szerintem kihagyhatatlan élmény az ember életében, nem lehet helyettesíteni sem az internettel, sem elektronikus könyvekkel. Egy könyv elolvasása gazdagítja magát az embert is. Nemrég, egy irodalmi versenyen szembe kerültem azzal, hogy az igazán okos gyerekek bizony olvasnak.

Én személy szerint nem hiszem, hogy az olvasást annyira kell féltetni. Aki olvasni szeretne, az olvas, aki nem, az nem. Régen sem olvasott mindenki mindenhol. Nem érték egyet a felnőttek állandó törekvésével, hogy a gyerekeket rávegyék az olvasásra. vagy megtalálja benne a szépséget vagy nem. Egy gyerek attól nem fogja megszeretni az olvasást, ha folyamatosan kényszeríteni próbálják. A felnőtteknek, nosztalgizálás helyett, jó példával kellene utat mutatniuk, de nem várhatják el, hogy a gyerek olvasson, ha a szülőt csak tévézni és számítógépezni látja egész nap.

Kicsit ellentmondásosnak tűnhet a véleményem a klasszikus könyvekkel kapcsolatban. Szerintem, attól kezdve, ha egy fiatal ráérez az olvasásra, igenis mutatni kell neki jó könyveket. Mindenféleképp el kell olvasni a nagy klasszikus regényeket, mint például A három muskétást vagy Gulliver utazásait. Rengeteg könyv van, amitől kedvet kapunk az olvasáshoz, de teljes mértékben reménytelen megszerettetni, ha ősrégi népmeséket és eposzokat olvasatnak a gyerekekkel.

Úgy érzem, hogy az olvasás nem „nem menő” hanem egyelőre nem találja a helyét az életünkben, de szerintem még mindig az egyik legjobb szabadidős tevékenység.

Mangold Henrik

Diákversek

Reál

Tartott egy háló
úgy hívták remény
igazi volt de
nem volt erény
a szakadék fölött
függve könnyedén
szolga szerelmet
oltott énbélém

kell majd egy másik
rejtélyes múzsa
a vágy csókjának
fekete rúzsa
hogyan hegyeket mozdít
lelkemet húzza
öli és öleli
szívemet újra

valahogy mindig
úgy jön a kártya
megtörik angyalom
esetlen szárnya
de a végén e börtön
kiképző kaszárnya
legjobb iskolám
a kínok dacára

föld alá zúzva
emelem fejem
magasba forog
e romvilág velem
sokkal hidegebb
az idejé telem
de majd kipótolom
hiányzó felem

a sok fikció
gyáva álom világa
kergetve untalan
többnyire hiába
mikor nyúlok már
újra szilánkba
s lesz tollamnak
vére és tintája

Zsigri Zsuzsa

Múza minden - részlet

Múza napfény
nihil, tohonya,
örökös égi mosolya
Múza a kék ég
őszinte tengere,
ahogy gondolat lengte be
Múza a Hold,
rejtélyek öre,
ahogy rásüt a macskakőre
Múza a jövő
utazó képzelet,
álmodott, negatív emlékezet
Múza a múlt
mára idegen lángja
könnyel oltott égető parázsa
És múza a németóra
hegyes mutatója
perceinek örök körutazója

Zsigri Zsuzsa

Áldozat nélkül nincs győzelem

Először sejtettem,
Furcsálltam, meglepett,
Biztos most sem vagyok,
S hinni nem akarok.

Tesztellek, kérdezlek,
Biztosra kell mennem,
Mert tudom, nehezebb
Dolgom lenne veled.

De vállalom, persze,
Van hozzá merszem,
Mert látom, megéri
A csodát megvárni.

Virágzó meggyfáról,
Dús babarózsáról
Te jutsz már eszembe,
Megszálltad szívemet.

Csak az zavarna már,
Hogy csak sejtem talán,
De megtudom én majd,
Ha fáj is, ha nem baj.

Döntésem irányít,
S érted nagy harcra hív,
S áldozat nélkül kincs
Délibáb, olyan nincs.

Szikora Marcell

Első napsugár

*Kinn fekszem a réten,
csuda tündöklése miatt oda vágyom.
Szél túr a hajamba,
sugarával Nap simogatja arcom.*

*Szép percek enyésznek,
de az immár nem keseríti a lényem,
hogy szállok az égben,
mikor én is por leszek egyszer a szélben.*

Mamuzsics Gergő

Tudhatom mit érek?

Bámulom a rejtelmek tavát

És gondolkodom, mi hiányzik

Egyre várom az élet szavát,

De még mindig csak a szél játszik

Ám elfogott a kíváncsiság

„Mi lehet az életem célja,

Vajon hol lapul az igazság?”

Pedig nagy a válaszok ára

Jól figyelj hát és védj eszedbe:

Néha halál a tudás társa

És kísérője a megbánás

De ha nem fél szíved, hát legyen,

Pusztulj és tiéd a titok: nincs

Értelme, ez csak egy áldomás.

Antal Zsolt

Feltételes slam

Ha nem tetszik - feledd,
ha tetszik - szeresd!
Ha jó - élvezd.
Ha szeretnéd - tegyél érte.
Ha nem - lépj félre.
Ha igaz vagy - élj tisztességgel.
Ha nem - akkor mindegy.
Ha jó lenne - érd el,
ha jó lett - éltesd!
Ha jó - menj el..
Ha nem - akkor is..
Ha te - mondd, hogy nem.
Ha ő - hát legyen.
Ha hozzátok - megint nem.
Ha hozzájuk - na jó legyen.
Ha csak egy percre - hát rendben.
Ha kétfőre - akkor jeeeee!
Ha ma mégsem - ő a fenébe.
Ha vele - szerelemben.
De tényleg, ha vele és tényleg vele
és ő se viccel vele,
akkor barátom, addig menj el,
amíg ő nem megy el mellőled.
Hagyd az önzőt.
Hagyd magad.
Ki vagy te?
És ki,
ki nem szar le?
Mától más vagy.
Legyél mátlól
Mátrevölgyi Bátor
(csak poén de ha gondolod)
Legyél egy fa Lombja,
S valódi kiléted
súgd meg Áronnak
(poén volt de térjünk a lényegre,
úgy értem a rímekre)
Térjünk rád.
Veled vagy nélküled.
Se veled, se nélküled.
Legyél az
aki tegnap
kíségetett.
Vagy legyél
Heim Lehel.
Legyél az
aki holnap segítene.

Legyél egy fa Lombja,
S valódi kiléted
súgd meg Áronnak
(poén volt de térjünk a lényegre,
úgy értem a rímekre)
Térjünk rád.
Veled vagy nélküled.
Se veled, se nélküled.
Itt, vagy otthon.
Itt vagy otthon.
Nem mondom, hogy fasza.
Nem mondom, hogy nem fasza.
Akkor mégis mi van?
Se veled, se nélküled.
Tehetek-e érted,
ma még egyebet?
Vagy megelégszel azzal is,
ha csak szeretlek.

Kálló Bálint

Egyszerű ítélet napjainkban

"Á, ez nem adja.."

Kálló Bálint

Remegő ősz

Te voltál
ez az egy szál Lucky Strike,
melyet azt hittem, egészséggel elfogyasztok,
de ez az egy szál
már a zsebemben eltört.

Amikor pedig a láng a repedéshez ért,
minden kialudt...
minden kialudt...

Jó lett volna a szűrőig elszívni,
de hiába,
nem gyulladt meg.
Nem tehettem mást,
eldobtam,
rátapostam,
és tovább léptem...
tovább...

Megfordulván csillagunkat pillantottam meg,
még mindig ugyan azzal a dicsőséggel ékesítette a
Göncöl-szekeret.
Pedig mennyit vesztett ma becsületéből,
ő viszont daliásan
ott ragyogott,
hiába volt rávésve a csalódás.

Hasamba ettől fájdalom hasított,
én pedig görcsben borultam a betonra
a kadafalvi flaszter közepén...

Te vagy a kép,
melyet szorongatok,
ahogyan azt nézem,
hogyan elballagsz,
vígán
elszárnyalsz a napsütésben.

Vidáman,
kacarászva,
mert nem tudod,
hogyan rossz irányba mész...

Deli Pál Dömötör

Egy csepp a tengerben

Egy csepp a tengerben,
egy fűszál a réten,
fénypont a nagy égen.
Fénypont a nagy égen,
az ember életében:
ember az életben.
Ember az életben,
aprócska mederben,
a világ zsebében.
A világ zsebében,
az egész részében,
az éj rejtekében.
Az éj rejtekében,
a zsenge Jelenben,
évezred egy percében.

Nagy Tamás

Makacs macska-pamac

Hordod, magadon viseled
korod ragadós divatját.
Nincs időd: muszáj sietned.
Mikor a kedvenc jót játszik
a huncut, játékos bojjtal:
előti..., erre rátapad.
Mint egy makacs macska-pamac
ragad rá a jóemberre
az örökosszú sietség.

Nagy Tamás

A lélek tengődése

Véső zörejét hallom zavart álmom
legmélyén,
Tudatom munkálkodik érzelmeim böl-
csőjén.
Nyughatatlan forgolódik, s lyukakat
vés-eget.
Lelkem a szerszám célja és vájatot
mélyesztget.
Sorra tördeli le szívem apró darabkáit,
Mégis egyre csak növeli mellkasom
terheit.
Elakadt életem nem bírja a vétek sú-
lyát.
Tán' nem fizettem meg eléggé tette-
im árát?
Elég volt, nem tűröm tovább, vedd el
romlott szívem,
Törd össze, vagy változtasd kővé,
csak ne érezzem!

Legalább amíg testem meleg, to-
vább léphetek,

De így, míg ez itt van, egy tapodtat
sem tehetek.

Antal Zsolt

Bolti rablás

Ma reggel bemutattak.
Másnap reggel,
ahogy vettem
a reggelimet,
bolti rablás volt.
Tegnap bemutattak.
Eltelt azóta
egy,
kettő
hosszú nap.
Eltelt és mégsem meséltem senkinek,
sem rólad, sem a rablásról.
Te voltál a rabló
én voltam a bolt.

Kálló Bálint

Az Óra Mutatója

Futhatsz előle, futhatsz utána,
meglovagolhatod, de mindez hiába.
Az Óra Mutatója örökösen forog,
te megszülepsz, meghalsz, s elmúlnak a
korok.
Életünk tavaszán virágözön köszönt,
érezzük a jelent és vállaljuk a jövőt.
Száz fecskemadár vidám énekével
tékozoljuk perceinket az öröm hevével.
Nyári nap sugara, kizöldül az élet.
Boldog gerlepárok fürdenek a fényben.
S midőn virágból megéri a termés,
sok kezecke ölel, és ez örök érzés.
Elhullanak a megsárgult levelek,
kirepülnek a naggyá nőtt fiókák.
Ahol egykor meleg nap sütött,
most őszi szél fújdogál.
Nem szomorú mégsem életünk e része,
mert megmarad mindig a boldog nyár
emléke.
Beköszönt már a lélekfagyos tél.
Hósírja felett fekete tömeg mesél.
Meghaltunk, de mégis –Istennek a hála–
Elmondhatjuk neki: ajándék volt a világa.
Az Óra Mutatója nem az ellenségünk.
Ne fussunk előle, ha egyszer megértjük:
Örök körforgásunk kis tiszavirágzás,
s az élet a szeretet. Nem más.

Mamuzsics Gergő

BONSZÁJ

Tegnap Ádám mellett ültem a buszon az iskola-fogászat után. Mintha a börtönbe vitt volna minket a rabkocsi, mégis úgy éreztem, az iskola adja a legnagyobb szabadságot lelkemnek és gondolataimnak. Már-már szokásommá vált, hogy ha egy beszélgetésben kimerülnek az egyszerű témák, mint az időjárás, annyira viszont nem állunk közel az illetővel, hogy rögtön a legnagyobb intimitásba merüljünk, az élet nagy kérdéseiről kezdem faggatni hirtelen. Így történt szerda délelőtt is, zötyögött a busz vissza az iskolába és néztem a hihetetlenül egyszerűnek tűnő világot, unott gondokat zsongani az utcákon. A szomorúság unalmas.

- Ádám, te hiszel abban, hogy a dolgok okkal történnek? – ekkor jutott eszembe, hogy Ádám mélyen vallásos, én pedig az ateizmus és a teizmus közötti hatalmas szakadéknak tűnő mégis valószínűtlenül vékony vonalon kapkodom a fejem önmagam után. Elbizonytalanodtam.

- Egyre inkább. Sok dolog történt velem az elmúlt egy évben, úgyhogy bőven van min gondolkoznom. Kell, hogy legyen valami. Most éppen az jut eszembe, hogy egyszer egy vonat szerintem azért késett, hogy találkozhassak egy ismerőssel.

Megegyeztünk, hogy az a baj, hogy az ember nem látja az okokat, még ha vannak is. Abban is megegyeztünk, hogy ezeket az okokat már csak a történetünk végén fogjuk meglátni, addig pedig a káosz skáláján mért valamennyi értéket átvészeli. Ha átvészeli.

Megálltunk az iskola előtt. Még járt a motor, persze senki sem akart sietni, hadd teljen az a fizika óra.

- Van egy mondás. Én találtam ki – kezdte. Nem jött Istennel és nem jött a gyermekszíveket romboló realizmussal, csupán a saját tapasztalataival és kutatásaival. Ez tetszett. – Véletlenek nincsenek, csodák viszont vannak, de a csodák nem véletlenek.

Meglepett. A csodákban még hittem, de a véletlenekben nem. Vagy az is lehet, hogy a két dolog egymás ellentéte. Belebonyolódunk. Nem tudtam miről győzködjem magam. Melyik hozza meg a várt és nem várt lelki nyugalmat.

Másnap matekóra előtti szendvicsemet fogyasztottam, betöltve gyomrom úrját, ami aludni se hagyott hajnalban. Ádám leült mellém. A kapcsolatot közöttünk az egy légtérben töltött két és egy negyed tanév alatt félévnyi segítőkész padtársi viszony és egy kölcsönös ígéret jelentette, ami pedig egy tökéletes tánc volt a szalagavatón.

Erre akkor gyakoroltunk a legtöbbet, amikor egy őszi színházlátogatás alkalmával annyira magával ragadott az épület maga, az előadás és a légkör, hogy a szünetben kis híján leestem a lépcsőn, amikor is elkapott, és onnantól fogva karöltve járkáltunk elegánsban, emelt fővel, büszkén jövődöbéli táncunkra.

SPORT INTERJÚ

Sportolóink

Biztosan sokan tudjátok, hogy iskolánk nem csak tanulmányi eredményeiről vált méltán híressé, hanem bizony jeles sportolóirol is. Ebben a rövid interjúsorozatban szeretnénk bemutatni négy kiváló tanulónkat és választott sportágaikat.

Ezekre a kérdésekre kaptunk választ:

1. Mi a sportágad, mióta üződ?
2. Mi motivált, hogy elkezd?
3. Mi a célod vele?
4. Milyen eredményeid vannak, mik a legjobbaid?
5. Ki a példaképed?

„Atléta vagyok, 10 éves korom óta üzőm ezt a sportot. Testnevelő tanárom biztatására indultam a városi atlétika versenyen, amit megnyertem. A megyeiről továbbjutottam az országosra, ahol 4. lettem. Ez elég motiváció volt, hogy ezt a sportot válasszam. Azóta járok rendszeresen edzésekre, versenyekre. Vannak álmaim, pl. hogy eljussak európai és világversenyekre. Eredményeim: Országos versenyeken egyéniben és összetettben is voltam többször dobogós és Magyar Bajnok is. A legbüszkébb a 2013-as kanadai Windsor Essex International Children Games -en való szereplésemre vagyok, illetve az U16-os válogatottságomra. Példaképem Jessica Ennis-Hill, aki a 2012-es londoni olimpián 7 próbában győzött.” (Lőr Anna 10.B)

„Az én sportágam a karate, amit most 9. éve üzők versenyszerűen. Eleinte csak a felesleges energiám levezetése miatt csináltam, majd ahogy idősebb lettem, megláttam benne a lehetőségeket, és az edzőim már akkor felgyeltek rám. Céljaim egyelőre távlatiak, szeretnék minél nagyobb sikereket elérni, később pedig, ha a karate is szerepelni fog az olimpiai sportágak között, szeretnék kijutni. Számos eredmény van már mögöttem, köztük számos városi, megyei illetve országos eredmény. A legnagyobb eddig elért sikerem talán a Magyar Bajnoki cím, a Nemzetközi 1. hely, a Diákolimpiai arany illetve a nemrég beszerzett Világkupa győzelem. A sportágon belüli példaképem egyrészt Rafael Aghayev, aki a karate napjaink legnagyobb sztárja. Rengeteget tanultam a videóiból, melyeket újra és újra megnézek egy-egy verseny előtt. Másrészt Virág András, aki az én egyesületem eredményeit fényezi. Láttam, hogy miként ment keresztül, hogy eljusson odáig, ahol most tart, és láttam, mennyi mindent kellett lemondani, de ő soha nem adta fel.”

(Holló Evelin, 9.D)

„Asztaliteniszezek, lassan 9 éve. Szüleimmel voltunk egyszer Szlovákiában télen síelni, és ott volt egy ilyen kisebb játéktér, ahol volt ping pong asztal is, és ott kezdtem el. Ott volt egy öreg szlovák bácsi, aki azt mondta a szüleimnek, hogy van hozzá tehetségem, és hogy kezdjem el minél hamarabb a sportot otthon. Apukám körülbelül 1 évig keresett megfelelő klubot nekem Debrecenben, és utána el is kezdhettem a sportot. Emlékszem, alig értem még fel az asztalra.

Egyértelműen az a célom, hogy kijussak az olimpiára/olimpiákra, és hogy felnőtt magyar válogatott lehessenek. Nagyon jó lenne a világbajnoki cím vagy egy olimpiai arany, de azért még sokat kell tenni.

Nincs lehetetlen csak nagyon nehéz, az biztos! De hátha...

Több országos bajnoki címem van, ezek eddig a legjobbaim. Vannak még országos 2. és 3. helyek, továbbá több európai - és világkupa címem is van. Jelenleg 10. vagyok a korosztályos ranglistán, ahol még van 1 évem ezen kívül. Jelenleg a felnőtt NB1ben játszom.

A példaképem a sportágban pedig már nagyon régóta Timo Boll, mert ő is balkezes játékos, hozzám hasonlóan.” (Balázs Bence 10.A)

„7 éves korom óta kosárlabdázom, a szüleim is kosárlabdázók voltak ennyi idős korukban. Mindig az idősebbek edzéseit néztem és nagyon megtetszett. Szeretnék külföldre eljutni, nagy álmom, hogy Spanyolországban játszhaszak egy profi csapatban! Korosztályos válogatott vagyok, tavaly a Debreceni Európa bajnokságon az egyel idősebb korosztályban hatodik helyezést értünk el! Tavaly és tavalyelőtt a b33-as diákolimpia országos döntőn bajnokok lettünk!! Példaképem a spanyol NBA játékos Pau Gasol.” (Gereben Lívía)

Végül Budai Lajos írását olvashatjátok, aki nagyon lazára vette a figurát!

1. Úszás, több mint 12 éve.
2. Szüleim, de csak azzal a céllal, hogy ne fulladjak meg!
3. Ezt most így nem tudom kifejtani.
4. Több mint 10-szeres korosztályos magyar bajnok vagyok. Igazából a pontos számát nem tudom.
5. Chad le Clos :D

SPORT INTERJÚ

Interjú Medvegy Dalmával, a „sakkmesterrel”

Hogyan találoztál először a sakkal? És mikor?

Anyukám kezdett tanítani sakkozni még óvis koromban, aztán a suliban volt lehetőség sakk szakkörre és elkezdtem járni.

Milyen gyakran edzel? Hol vannak az edzések?

Most Kecskeméten nem járok sehova sakkozni, így inkább csak hétfvégén neten sakkozom.

Ki volt a mestered?

Patkó Lajoshoz jártam. Ott úgy zajlottak az edzések, hogy az elején elmélet volt, aztán pedig sakkoztunk.

A versenyek hol szoktad lenni?

Békéscsabán, Gyulán, Debrecenben, Kecskeméten... stb. vannak versenyek.

Esetleg vettél már részt külföldi versenyen?

Igen, Romániában, de az nem volt egy nagy verseny.

Melyik az a kiemelkedő eredményed, amire nagyon büszke vagy?

Hm, a legjobb eredményem az országos 4. hely, de arra nem nagyon vagyok büszke, mert szimplán meglett volna a 2. hely is, csak elrontottam.

Találoztál már híres magyar sakkbajnokkal?

Sajnos még nem.

A Tolkien Verseny

A történet akkor kezdődött, amikor egyszer egy szép délelőtti napon a bölcs Viktória tanárnő felhívta figyelmünket a verseny lehetőségére.

Éppen csak benézett a lakhelyünkre 45 percre, utána már ment is tovább. Mi, kis szegény, ártatlan tanulók, csak elkezdtünk gondolkodni, hogy kipróbálnánk a megmérettetést. Következőleg, mikor a bölcs Tanárnőnk megint betért kis buckánkba, megkérdezte, ki vállalkozna ezen hosszú útra. Gyorsan összenézett a 4 barát, bölintottunk, és jelentkeztünk. Tanítónk, aki innentől kezdve Vezetőnk lett, tájékoztatott az út nehézségeiről, illetve hosszúságáról.

Így visszagondolva, sajnos nem tudta előre megmondani, mi is vár ránk valójában, milyen akadályokon kell majd keresztülmenünk. Szerintem nem is baj, mivel biztosan visszafordultunk volna, tanulók lévén.

Kitaláltunk egy csapatnevet, ami a legjobban illik ránk: Avo visto. Magyarra fordítva azt jelenti, hogy: Ne térj le az útról. A következő hónapban elhagytuk az Osztálytermet, és nekivágtunk kalandos utunknak, ahonnan már nem volt visszaút.

Viktória tanárnő egy térképet hozott magával, amin hat állomáshely látszott. Ezek voltak a szállásaink, ahol egy-egy hónapot töltöttünk. Nem csak menedékek voltak azok a helyek, hanem egyben a megmérettetések helyszínei.

Siettünk az első forduló színhelyére, ahogy csak tudtunk. Megkaptuk a feladatokat A Társaságtól, akik végig figyelemmel kísérték minket, illetve mindenkit, akik részt vettek a versenyen. Viszont Őket eddig még nem láttuk, mert mindig a beköltözésünk előtt tették le nekünk a versenyfeladatokat. Utána elsiettek, hogy összeállítsák a következőt. Az egy hónap alatt többször összeültünk, szállásunkon sokat foglalkoztunk a feladatsorral. Forgattuk a régebbnél régebbi könyveket illetve tekerceket, amelyek nagy segítségünkre voltak a boldogulásunkban.

Felfedeztük ki miben jó, ki mit csinál szívesebben. Mátyás, a sportos tanuló, ügyesnek bizonyult a rajzban, így ő készítette el minden fordulóban Elrond Úrnak a Bestiáriumot. A tündekirály, a Teremtett Világ szörnyeiről és rémeiről kért részletes leírást minden helyszínen. Réka, aki szépeket alkotott a fordulókban, elkészítette csapatunk címerét, a plakátot, a következő nyáron megrendezésre kerülő táborra, amit egyébként A Társaság szervez. Megalkotta a „sinda gyerekek” debütáló társasjátékát; illetve Oin törpnek a farsangi jelmezét. Adrienn és jómagam voltunk azok, akik a keresgélős, gondolkodós feladatokkal többet foglalkoztak, mint a többiek. Mi ketten teljesen elmerültünk ebben a Világban, ennek a Világnak a történelmében, régi családfákban. Híres dúnadánok, tündék, törpök, orkok, maiak, valák, emberek, teremtmények, fák történeteiről, életéről tudtunk meg érdekes dolgokat. Rejtvényeket fejtettünk, verset fordítottunk tengwarról magyarra, naplóbejegyzést írtunk és sok más egyéb nehéz feladatunk volt. Csapatunk kitalált magának egy hőst, vele minden feladatsorban volt dolgunk. Leírtuk, hogyan találkoztunk vele, milyen feladatot adott, ami kihatott egész elkövetkezendő életünkre. Pál, osztálytermi társunk, sokat segített a versírásban, amiért nagyon hálásak vagyunk.

Mint írtam, kitaláltunk egy hőst, mert ez volt a feladatunk. Valójában nekünk van egy igazi hősünk is, a Vezetőnk, Viktória tanárnő. Mindenben segített, amiben csak tudott. Szabadidejében olyan feladatokat oldott meg, amiket nekünk kellett volna megcsinálni. Köszönjük a sok támogatást és segítséget!

Csak telt az idő, szállásról szállásra jártunk. Végeztünk az első, második, harmadik fordulóval. A negyedik helyszínen viszont kaptunk egy listát, amin az eddig elért eredmények voltak rajta. Nagyon jól álltunk akkor, 6. helyen végeztünk az első két mérkőzés után a 28 jelentkező csapat közül. Aztán jött az ötödik helyszín, ahol megint megkaptuk az össz-számokat. Már az 5. helyen voltunk országosan! Melléketben megemlétték, hogy csak az első nyolc csapat mehet a hatodik megpróbáltatásra, ami viszont már szóban lesz. Emellett találkozhatunk A Társaság tagjaival is.

Most itt vagyunk, az ötödik szálláson. Nagyon törjük a fejünket a feladatokon, de megint sokat segített nekünk a Vezetőnk. Ahogy itt ülök a forduló helyszínének kis könyvtárában, rájövök, hogy ez volt a könnyebbik része a kalandunknak. Most jön csak a neheze, ahol kiderül, ki viszi el az első helyet. Azért viszont nagyon sokat kell olvasni, tanulni, mert már nem nézhetünk utána a megoldásoknak a könyvekben. Kíváncsi vagyok nekünk sok sikert!

Máté Balázs

Okos és maximalista volt. Mondhatnám strébernek is, de nagyon ellene vagyok a kifejezésnek, bár teljesen egy az értékrendszerünk, mégis megvetem azt, aki lestréberez. .

Csak más a realitásunk és ebben semmi baj nincs. Tiszteltem tudásáért, egyszerű bonyolultságáért, olykor keményen megcáfolt örök nyugalmaért. Egy volt az emberek közül, akiket alig ismertem, mégis rengeteg mindent megtettem volna értük. Nem, az nem számított nagy dolognak, amikor elsőévesen összetörtem a termosztát és vettem neki egy ugyanolyat.

Ő is kolbászos szendvicset evett, megkínáltuk egymást, ahogy ez szemérmetlen osztálytársaktól megszokott, majd felfedezve a helyzet intimitását és a kolbász hasonlóságát, mindketten mosolyogva nemet mondtunk.

- Hogy vagy? – kérdezte

- Furán – válaszoltam – nem nagyon találom a helyem. Se a célokat. Túlélek.

- Pont így érzek. Nincs cél. Nincs helyem, csak néha a barátnőm mellett. De rájöttem, hogy egy emberben nem keresheted a célokat.

Kalapácsütés volt a gondolatmenete. Tagadott igazam bizonyítéka. Makacsul legyintettem rá magamban, és elképzeltem a jövőmet a már oly sokszor elképzelt módon. Majd egyszer. Talán újra. Ahol tűz volt, mindig lesz parázs. Gondolatok elhessegetve .

- Sajnos nagyon igaz – vallottam be – más meg nagyon megfoghatatlan. Néha azt érzem, már nem is magam miatt tanulok, hanem apám miatt. – Lényegében, mivel belőle már csak én maradtam, nagyon is magamért tettem.

- Vegyél egy bonszaj fát. – javasolta – Neveld. Cél.

- Nevetni fogsz. Régóta csodálom a bonszajokat. - Nagyon aranyosak. Kicsik, mégis idős, bölcs öreg fának tetszenek. Egyedül az árak és a lustaságom voltak gátak.

- Akkor mire vársz?

Megegyeztünk, hogy mostantól együtt bízunk abban, hogy találunk egy célt. Mint egy titkos kettes társaság tagjai, egymásra mosolyogtunk.

Nevetünk e majd ezeken az iskolapadokban született gondolatokon gyerek és felnőtt közötti bizonytalan időszakunk reménytelen bizonytalanságain? Biztosan.

Zsigri Zsuzsa

Egy nyár Dél-Olaszország szívében

Ha Dél-Itáliára gondolunk talán a széles körben ismert Nápoly jut elsőnek eszünkbe, mint egy igazi dél-olasz temperamentummal bíró város. Azonban ugorjunk még egy kicsit lentebb a térképen, Nápolytól még egészen pontosan **326.28** km-t egyenesen a csizma orrába, Reggio Calabriába. Reggio a tartomány legrégebbi városa, közvetlen a tengerparton fekszik, a Messinai-szorosnál. A túlparton szabad szemmel láthatóak Szicília esti fényei és a kolosszális Etna melynek egy-két kisebb lávakitörését is elcsíphetjük, ha szerencsések vagyunk. Egyszóval Reggio egy igazi mediterrán város égbenyúló pálmákkal, csábító fehér homokos strandokkal, áttetsző tengerrel és nyári perzselő hőséggel. De valamiért mégis több mint egy másik hasonló város... talán mert olyan sokat adott nekem, de nem csak a magam nevében beszélhetek, hiszen nyaranta diákok, utazók, és kalandra vágyó fiatalok százainak válik lakhelyévé, akik a helyi neves egyetem (Università per gli stranieri Dante Alighieri) nyári kurzusait látogatják. Az egyetem minden nyáron tart 1 hónapos intenzív nyelvi kurzusokat A1-től egészen C1-es szintig. A tanfolyam legelső napján mindenki ír egy szintfelmérő tesztet mely alapján eldől, hogy ki melyik szintnek megfelelő osztályba fog járni, illetve milyen vizsgát fog tenni a hónap végén. Én idén nyáron sikeresen végeztem el a C1-et, de a hónapzáró ünnepségen mégis szomorúan álltam az oklevéllel a kezemben. Szomorú voltam, hogy ez az egy hónap ilyen hamar véget ért, ugyanis minden percét élveztem. Az órák reggel 9-től délután 3-ig tartottak, egymást váltották a nyelv és a kultúra különféle területeivel foglalkozó előadások. Hiszen nem csak magára a nyelvtan gyakorlására került a hangsúly. A nyelvhelyességen túl volt civiltá italiana óra ahol az olasz szokásoké, zenéé, divaté, és építészeté volt a fő szerep. Továbbá volt audiovisivo, ahol a hallott szövegértésen volt a hangsúly. Rengeteg vicces olasz vígjátékot néztünk és együtt nevtünk tanárainkkal. Végül, de nem utolsó sorban a letteratura e conversazione italiana, azaz az olasz irodalom és beszélgetés, ahol megismerkedtünk az iskola névadója, Dante műveivel, illetve a kortárs olasz irodalommal. Maga a professzor is egy helyi író volt, Maurizio Marino, aki igyekezett minket megtanítani a szebb irodalmi kifejezésmódra, nem csupán arra az olaszra, amit az „átlagos” turisták ezrei beszélnek.

No, de mint minden iskolában, a jó hangulatot maga az osztályközösség teremti meg, ami a reggioi egyetemen mindig rendkívül különleges, ugyanis a világ minden pontjáról megismerkedhetünk diákokkal. Idén egy spanyol zongoraművész, 3 lengyel diáklány, egy amerikai házaspár, egy horvát egyetemista, egy vietnami olasztanár, egy német orvostanhallgató, egy nigériai diák, 2 ukrán barátnő, egy szerbiai Budapesten tanuló lány és egy bolgár nagymama képviselték az osztályomat, a rajtam kívüli másik 4 magyar mellett.

Amint láthatjuk, mindenki nagyon különböző. Messzi országokból, más szokásokkal és kultúrával. De egy valami már biztosan közös volt bennünk, Reggioiban mindannyian külföldiek voltunk, akik nem ismernek senkit és semmit. Az ottani emberek számára mind egyaránt „mások” voltunk, és persze közös pontként bennünk volt az olasz nyelv iránti szeretet és tudásvágy. Így hamar megtaláltuk a közös hangot. És persze suli után az egész délután és este a miénk volt ahol hasznosíthattuk a délelőtti tanultakat. Mivel Reggioiban és általában Dél-Olaszországban mondhatni senki nem beszél angolul, csak 'rriggitànu'-ul ami a helyi dialektus, no meg persze olaszul. Így nem volt semmi kibúvó. A nap mind a 24 órájában „kénytelenek” voltunk olaszul beszélni. Azonban a helyiek nagyon lelkesek, és hálásak voltak érte. Az osztálytársakon kívül így alkalmunk nyílt megismerni helyi embereket is. Tetszett, hogy ott lent délen senki sem idegeskedik, kapkod. Ha a tanárok 15-20 percet késtek, mert még nyugalommal teli odaadással akarták meginni a cappuccinójukat, az teljesen természetesnek számított, mint az is, hogy a boltok, hivatalok minden délután 1-5-ig zárva vannak, mert mindenkinek kijár a délutáni szieszta. Mindent lelkesen és teljes szívből csináltak. Továbbá sokan nagyon segítőkészek voltak. Igazi barátokra is lelhattünk akik Calabriában születvén jobban ismerték, hol vannak az igazán jó helyek. Így alkalmunk nyílt meglátogatni a Jón-tenger partját, ahol a víz még éjszaka is 30 fokos, majd Scillát – a kis halászfalut–, amit szirének legendája övez, áthajóztunk Szicíliába, megmáztuk az Etnát, bebarangoltuk a vulkáni kőzetekből újjá épült fekete várost, Catániát, a fehér mészkőfalakból emelt Siracusát és a folyton nyüzsgő Pálermót. Ugyanakkor, mivel az egész partvidéken fut vasútvonal, és két megálló Reggioiban is van, megéri felszállni, és az ablakból csodálva a mesésebbnél mesésebb sziklafalakat, öblöket tetszés szerint leszállni ott, ahol a leginkább megtetszett. Pl. Palmiban, Tropeában, Capo Vaticanóban. No, de persze egy-egy ilyen fárasztó és kalandos nap után mindig jólesett 'hazatérni' Reggioiba, amit a nyár végére már úgy ismertünk, mint a tenyerünket. Megvoltak a törzshelyeink a város főutcáján, a Corso Garibaldin, ami talán a helyi Váci utcának mondható. Az ott található kedvenc kávézónk a Bart volt. Másik kedvencünk, a Via Marina volt, a tengerparti sétány, amit éjjelenként elárasztanak a színes fények és a bulizó fiatalok tömegei, illetve a számos lido ami napközben strandoló napozó helyként, majd este szórakozóhelyként funkcionál. Azonban a sok jó dolog mellett nem szabad megfeledkezni a város veszélyeiről sem, például a helyi maffiáról, a Ndranghetáról, mely napjainkban is tevékenykedik, főleg drog üzletekkel és pénzmosással foglalkozik. De ha nem hívjuk ki magunk ellen a sorsot, nem kerülünk bajba, és semmi sem zavarja meg az édes vakációnkat.

A napok sajnos egyre gyorsabban teltek és közeledett az indulás napja, így úgy döntöttem maradok még egy hónapra, mivel sikerült munkát találnom a kedvenc pizzériámban. Így csupán a nyár végén egy nappal az iskolakezdés előtt értem haza Magyarországra sok új ismerettel, élménnyel, tapasztalattal és zsebpénzzel gyarapodva. És a búcsú, amit a városnak mondtam, tulajdonképpen csak egy ígéret arra, hogy jövő nyáron ugyanoda, ugyanakkor visszatérek immár harmadik éve. Mert a város másik hatalmas „veszélye”, hogy aki egyszer megélt ott egy nyarat, már máshol nem is fogja tudni azt elképzelni többé, csak Reggio Calabriában.

Szénási Natasa

Iskolánk tanulója, Gerber Patrik (12. C) felvételt nyert az angliai Oxford Egyetemre. Ezzel kapcsolatban kérdezte a Bolygató. Az Interjút Gyebnár Katalin készítette.

Hogyan történt a beiskolázás? Mikor írtad a felvételit?

Angliában a neten történik a jelentkezés a ucas.com nevű weboldalon, minden képzésre ott kell jelentkezni. Mindenkinek kötelező egy personal statement nevű valami megírása, ami olyasmi, mint egy motivációs levél. Ebben le kell írnod, hogy miért arra a képzésre jelentkezel, amire, mindezt kb 1 oldalban. Az Oxbridge-en (Oxford és Cambridge) kívül mindegyik egyetemre február 15. a jelentkezési határidő, de Oxbridge-be október 15. Egy évben csak az egyikre lehet jelentkezni. Egyetemről és szakról függően kötelező lehet írásbeli és szóbeli felvételi, valamint további írásos munkák beadása. Én matekra jelentkeztem az Oxfordon, így a MAT (Mathematics Aptitude Test) írásbeli vizsgát kellett megírnom november 5-én. A dolgozatomat Budapesten írtam, ezt elküldték Oxfordba, ahol kijavították és december 1-jén hívtak be interjúra, ahová kb. a jelentkezők 50%-a hivatalos. December 14-től 17-ig voltam ott, három interjúm volt három különböző tanárral. Ezek kizárólag matekról szóltak, a jelenlévő doktorandusz oldalakat jegyzetelt arról, hogy én mit gagyogok ott. Nagyon jól éreztem magam, majd hazajöttem, és január 7-én megjött a levél, melyben azt írták felvesznek, amennyiben teljesítem a szükséges feltételeket, amik az én esetemben az érettségire vonatkoznak.

Hazai egyetemeken nem is gondolkodtál?

De, jelentkeztem is arra az esetre, ha el találnám rontani az érettségim. Gondolkodtam itthoni egyetemeken is, jelentkeztem BME mechatronikára és ELTE matekra. Igazából itthon is biztos jó képzést kapnék, csak hát a nyelvvél nincs gond, a tandíjat pedig megoldjuk, vagy diákhitelt veszek fel. Oxford iszonyat szép és sokkal személyre szabottabb, heti legalább 2 külön óra van egy tanárral, aki segít bármiben. Így könnyebb fejlődni, nem vagyunk magunkra utalva. Persze Oxfordnak rengeteg pénze van, így mindenre több jut, jobb szállás és kaja, több sportlehetőség, mindenféle társaságok, amibe be lehet lépni. Szóval ezek miatt vonzóbb az itthoni egyetemeknél, meg persze a presztízs, amit képvisel.

Tehetséges zongorista vagy, a minap adtál koncertet a Zengő aulán.

Tanárod elmondta, hogy kevés ilyen tehetség fordul meg egy iskolában. Ezen a pályán nem gondolkodtál el?

Zongorista azért nem szeretnék lenni, mert kegyetlen pálya. Nagyon nehéz érvényesülni, óriási a verseny. Ha valaki zenei pályára készül csak, természetes, hogy szólólista akar lenni, de ez nyilván csak kevés embernek jön össze, a többiek kamarazenészek állnak, zenekarban játszanak, tanárok lesznek vagy a zongora esetében kísérők is lehetnek. Mindezt persze nehezíti az is, hogy meglátásom szerint elég kis közönsége van a komolyzenének. Valamilyen szinten érteni kell ehhez a műfajhoz, hogy azt lehessen élvezni, nem olyan könnyen befogadható, mint a popzene. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nem szabad élvezni a könnyűzenét, mert kevesebb munka van benne, de ez tény. Lehet, mindezt csak azért gondolom, mert jobban érzem magam tőle, én, aki néha szívesen hallgatok komolyzenét. Van, aki azt mondja, hogy legyen zongorista, mert szeretem csinálni. De hobbiként is fogom szeretni, és amúgy sem gyakorlok most se napi 8 órát, de még 3-at se. Nem akarok keserű szájjal tanítani, vagy kísérni. Persze van, aki ezt élvezi és lehet, hogy én is élvezném, de vannak más lehetőségeim.

És a távolság? Nem félsz a költözéstől? Távolszol a családotól, nem csak egy új iskolát, hanem egy új országot kell megszoknod...

A távolságtól nem félek, sokszor voltam már távol a családomtól. Inkább attól félek, hogy hogy fogok beilleszkedni. Ha mondjuk, hárman beszélgetünk, én is hozzá tudok szólni érdemben, de úgy tapasztaltam decemberben, hogy amikor többen beszélünk, nehezen tudok hozzászólni, mert nem olyan természetes az angol, mint a magyar. És tartok attól, hogy a személyiséget nehezen fogom megmutatni, de remélem, ez a nyelvi akadály idővel elmúlik.

Mikor döntötted el, hogy pályázol? Egy gyermekkori álm volt, vagy csak gondoltál egyet, mondván hogy mit veszíthetsz, és jelentkezted?
Inkább az utóbbi. Persze lehetetlen volt kikerülni, hogy már kiskoromban is halljak az Oxfordról, elég erősen jelen van a médiában, de amíg nem vettem fel, nem igazán számítottam rá hogy bekerülök. Így inkább – a magam védelméül – nem álmodoztam róla, csak jelentkeztem. Elmentem, felvételiztem, most meg itt vagyok. Akikkel megismerkedtem a szóbelin, ráébresztettek, hogy teljesen normális emberek járnak oda. Csak tisztában kell lenni azzal, hogy keményen kell dolgozni, és kell a bátorság a jelentkezéshez. Lehet, ha brit lennék, nehezebben vettem volna rá magam a jelentkezésre, mert az interjúkat úgy állítják ott be, mint ha kivégzések lennének. Mindenki öltönyben, kínos csend, lehetetlen kérdések, voltak kirakva telefonszámok plakátokon, hogy aki depressziós, legyen kit hívnia az interjú időszakában. Én meg csak lazán elmentem. Az első interjúm – mondjuk – olyan volt, mint egy vonatbaleset, de túléltem.

Vonatbaleset a nyelv miatt, vagy a matek, vagy a kettő együtt, vagy a szituáció, amibe belecsöppentél...?

A personal statementemmel kapcsolatban kérdeztek valamit, csak kezdésnek, ez ilyen formáság, kb. két perc. Én konkrétan nem emlékeztem, hogy mit írtam. Utána meg szokatlan kérdések jöttek. Mindössze kettőt sikerült megoldani fél óra alatt. Voltak jelenlegi diákok is, akik utat mutattak, és mondta a matekos, hogy ez a professzor neki is olyan kérdést tett fel, amit át kellett ugraniuk, mert nem tudta megoldani, úgyhogy számítottam rá. Még a feladat típusa is ugyanaz volt. A feladatról annyit, hogy be kellett pár dolgot bizonyítanom, ez még nagyon könnyű volt. Aztán ugyanezt kellett megmutatnom egy kép segítségével, és ez eltartott egy darabig. De legalább nem sírtam, mert volt, aki szipogva jött ki, vagy utána sírt. Szerencsére Oxfordban van egy flagging nevű rendszer, ahol a hátrányos környezetből jövőök zászlót kapnak, én valószínűleg kaptam is. De az írásbelim elég jó lett.

Mi volt az osztálytársaid, tanáraid véleménye a jelentkezésedről és később milyenek voltak a reakciók a levél után? Volt olyan, aki szkeptikus volt, esetleg kritizált?

Direkt nem szóltam senkinek, amíg nem hívtak be interjúra. Max eg-két embernek. Utána már úgy voltam vele, hogy nem szégyen, mert legalább ott voltam az 50%-ban. Talán volt egyvalaki, aki kritizált. De hát bátraké a világ!

A DIÁKNAP PROGRAMJA

2015. ÁPRILIS 1.

8.00 Közös megnyitó

8.15 Dalverseny (10 osztály részvételével)

9.00 – 12.00 A NAGY VETÉLKEDŐ

Négy helyszínen:

1. AULA (ügyességi játékok)
2. TORNATEREM (kosármecsek)
3. UDVAR (focimeccsek)
4. OSZTÁLYTERMEK (kvíz)

12.00 KONCERT

12.30 EREDMÉNYHIRDETÉS